

IV

Vượt bức màn tre

Ánh nắng buổi trưa ở phi trường Đồng Lương làm da mặt Văn Bình dát bóng. Chàng đã cảm thấy nóng thêm, vì sau hai giờ đồng hồ trên trời cao được hút thở không khí lạnh mát của chiếc phi cơ thương mại tới lần hàng không Thái.

Chàng uống liên tiếp không biết bao nhiêu ly huyết ky nữa. Một phần vì suốt đêm qua bị muỗi rệp hoành hành, dầm ra thêm rượu, nhưng phần khác vì mấy cô chiêu đãi đều đẹp một cách chết người nhưt là cô chiêu đãi chuyên bưng rượu cho khách.

Trời ơi, Văn Bình muốn Nam cực Tiên ông nhắc Vọng các ra khỏi vùng Đông nam Á, sát nách Sài gòn mà đặt sang bên kia Tây bán cầu, để con chim sắt không lò phải bay mãi, bay suốt ngày, bay suốt đêm, để chàng được sống gần mỹ nhân. Các chuyên viên sắc đẹp trên thế giới đều đồng ý đàn bà Thái có cái cổ đẹp nhưt. Văn Bình cứ tưởng bọn đàn ông Tây phương nịnh dâm, song đến khi chiêm ngưỡng cái cổ trắng ngần của cô chiêu đãi chàng mới thấy mạch máu chạy rần rạt hai bên thái dương, cuống họng khô lại, uống cạn nước sông Đồng nai cũng vị lất hết khát.

ĐÊM CUỐI CÙNG CỦA TỬ TỘI

85

Nàng cúi xuống ôn ôn ;

Mời ông sơ rượu.

Mời ông, mời ông, hai tiếng Anh thánh thót của nàng ky diệu làm sao ! Chàng bỗng bực mình khi nhớ tới cái áo dài màu xanh da trời, thêu con rồng ở cổ của các nữ chiêu đãi hàng không Việt nam. Đàn bà đẹp có cái cổ, cái vai thì Air Việt nam lại che kín như bưng. Chàng nhủ thầm chuyên này về Sài gòn phải gửi một bức thư phản đối làm ly và quyết liệt lên cho ban giám đốc Air Việt nam, đòi nữ chiêu đãi viên được mặc áo hở cổ, và nếu cần...

Cô chiêu đãi né sang bên :

— Chào ông.

Văn Bình nhoẻn miệng cười. Nàng trạc hăm hai — dĩ nhiên là chưa có chồng — mà không cần phấn hồng mà vẫn tươi như hoa hồng của những khu vườn triệu phú ở Vọng các. Con mắt lịch lãm của chàng đã khám phá ra một bí mật phi thường: nàng không phải là môn đệ của chủ nghĩa cao su mút, một trong những chủ nghĩa thịnh hành trong nữ giới Sài gòn.

Tia nắng xiên khoai của trường bay như quả dấm thối sơn tống vào đầu Văn Bình. Chàng liếm mép, tỏ vẻ thèm muốn những giọt huyết-ky cuối cùng của người đẹp trên phi cơ, rồi nhún vai, bước xuống cái thang cao ngất ngưỡng màu trắng.

Công an. Quan thuế. Văn Bình rút khăn mặt lau mồ hôi lấm tấm trên trán. Bao hai, trời nóng trên 30 độ mà chàng phải nhốt mình trong bộ tét gau nàu xám, áo lót ni lông, tất ni lông, sơ mi dài ni

lông, cả cái mũ soa sặc sỡ trong túi cũng bằng ni lông.

Văn Bình trình thông hành cho nhân viên cảnh sát. Từ lúc từ giả Triệu Dung trèo lên phi cơ ở Tân sơn nhứt tới khi đáp xuống Đồn mường, chàng chưa có dịp mở sổ thông hành ra coi. Nhân viên công an hỏi chàng :

— Tên ông là gì ?

Chết rồi, chàng quên mất tên mà ông Hoàng vừa đặt. Lần này, ông Hoàng biến chàng thành một thương gia Phi luật tân. Thái lan kỳ nhứt nhà báo, và niềm nở đối với nhà giàu từ ngoại quốc tới. Trong vòng 10 năm nay, Thái lan đã thu hút rất nhiều tư bản nước ngoài, lấy tiền canh tân xứ sở.

Văn Bình nhún vai :

— Néch to.

Néch to là một trong những tên họ hông dung ở Phi luật tân. Néch to gì, chàng không nhớ nữa. Song nhân viên công an chỉ hỏi tên lấy lệ. Y dở mấy trang, liếc sơ qua, rồi đóng vào một cái dấu to tướng.

Văn Bình chỉ mất nửa phút trước bàn quan thuế. Chàng không mang theo gì hết : dụng cụ gián điệp, súng lục, bìn đạn, chàng đều cất ở nhà. Trong va li vền vện một bộ áo ngủ, một com lê nbat, hai cái cà vạt, hai đôi tất, và một đôi giày nhẹ. Một nhân viên gạch phấn trắng lên mặt va li, Văn Bình thở ra, dáng điệu khoan khoái.

Nhìn trong thông hành, chàng suýt phì cười. Tên chàng dài dằng dặc như bộ tóc máy của cô gái

Việt đầu thế kỷ. Néch to Libératuximé Phenändé.

Néch to ! Chàng sực nhớ tới một cuộc thi hoa hậu vừa kết thúc tại Sài gòn. Nhiều người bất mãn vì cái này quá to của hoa hậu. Này to với Néch to không khác nhau là mấy. Chắc hẳn anh chàng vâng lệnh ông Hoàng đặt tên cho Văn Bình đã ở trong đám người phản đối « này to » của đệ nhứt giai nhân nước Việt.

Văn Bình cũng không ưa đàn bà « này to ». Đàn bà lý tưởng, theo chàng, phải có cái bụng thót lại, trông như không bao giờ đựng cơm, cái ngực phải nhỏ ra, mỗi khi người đẹp rún bước, phải có cử chỉ thật phiến loạn, chứ không được nằm bẹp trong nhà tù cao su mút. Vòng ngực ít ra phải 95 phân, vòng bụng chỉ được phép từ 50 đến 55 phân là cùng.

Chàng lau mồ hôi lần nữa. Gớm, không biết mồ hôi ở đâu ra mà nhiều thế. Phòng đợi của phi cảng được gắn máy điều hòa khí hậu không làm chàng quên được cái nóng nung người kinh khủng bên ngoài.

Theo chương trình đã định, một nhân viên của Sở đã chờ sẵn ở phi cảng, đưa xe cho chàng về trung tâm thành phố cách xa ba chục cây số. Ông Hoàng không muốn tòa đại sứ Vọng các dính vào sự bại lộ. Và lại, Văn Bình đã biến thành công dân Phi luật tân, không còn lý do nào để sứ quán Việt nam giúp đỡ nữa.

Tuy nhiên, chàng không thấy ai hết. Đối với chàng, thị trấn Vọng các không xa lạ, nếu ông Hoàng không bày vẽ chuyện đón tiếp phiến phực,

chàng có thể vẩy tắc xi, phóng một mạch về Erawan, khách sạn sang nhất, tắm rửa, thay quần áo, rồi xuống đường uống rượu với những cô gái đa tình.

Một trong các điểm cốt yếu của nghề điệp báo là đúng hẹn. Phải thật đúng, không được sai một giây, chứ đừng nói là một phút. Lệ thường, nhân viên gián điệp không được phép đến sớm, cũng như đến muộn, và chỉ chờ nhau lâu nhất là năm phút. Văn Bình nhìn chiếc đồng hồ to tướng của nhà ga : chàng đã đợi đúng hai mươi phút.

Hành khách cùng đi chuyến Sài Gòn — Vọng các vởi chàng đã lên xe đi hết. Loa vi âm đã reo vang tiếng gọi hành khách đi Âu châu của công ty hàng không Đức Lufthansa — một công ty nổi danh trên thế giới nhờ cái móng rất tròn, rất cứng của các nữ chiêu đãi viên tình tứ.

Trời đã xế trưa. Tuy Văn Bình đã ăn sáng khá nhiều ở Tân sơn nhất — sáu quả trứng lập là, một hộp ba té gan, cái bánh mì dài ngoằng, ba tách cà phê đen có thể làm tượng đá phải tuyết, và hai ly huyết ky uống trộm oai ông Hoàng — cộng với một kilô xăng ỹch, một thùng rượu trên phi cơ, dạ dày kinh khủng của chàng đã trống rỗng như từ lâu chưa được ngửi mùi ẩm thực.

Chàng không dám lại quán ăn, sợ nhân viên (phải gió) của Sở không gặp chàng. Bụng đói meo chàng đành hút thuốc Salem liên tiếp hết điếu này đến điếu khác. Ác hại cho chàng, hơi thuốc bạc hà lại có tác dụng kích thích cường toan trong hao tử, khiến chàng đói thêm. Để đánh lừa ma đói.

chàng bách bộ về phía bày bán cà vạt và đồ bạc, đồi mồi của thủ công nghệ Thái. Xứ Thái có 2 đặc điểm : cà vạt và nút áo măng sét. Một đồ la một cái cà vạt lụa tơ tằm của Thái vừa bền, vừa đẹp, thắt hàng năm không bạc màu, không nát. Văn Bình đã dùng một cặp khuy măng sét trên sáu năm không gãy trong khi khuy mạ vàng đắt tiền gấp ba bốn lần của Pháp chỉ nặng tay là hỏng.

Linh tính nghề nghiệp sui chàng quay lưng lại. Chàng thoáng thấy một cái xe hơi đen treo cờ vàng ba sọc đỏ, cờ Việt, bay phấp phới. Xe đậu lại, từ cửa sau bước xuống một người béo mập, da trắng, nét mặt oai vệ, dáng đi hách dịch. Văn Bình giật mình đánh thót. Khờ quá, ông bự này là đệ nhất bí thư sứ quán. Hơn một lần, hắn đã chạm trán chàng, và chàng đã làm hắn ăn ngủ không yên trong thời gian hầu phục vụ tại Đông kinh.

Hắn không thương chàng, song rất gờm chàng, vì biết chàng là đại tá điệp báo, và là con hùm xám của ông Hoàng, chỉ phất mấy cái móng tay là cái ghế ngoại giao son son thếp vàng của hắn bị ngã sụm biến thành củi đun bếp. Nghe phong phanh chàng đến, hắn mặc đồ lớn đi đón chàng chẳng ? Gặp hắn thì chết, hắn sẽ bỏ ló ba la, giới thiệu lung tung với nhân viên sứ quán để tỏ ta đây quen toàn hung thần, hắn sẽ thuê cho chàng một cái phòng thơm phức, bồn tắm thơm phức, ga trải giường thơm phức, và cô bồi cũng thơm phức từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Hoảng hồn, Văn Bình xách va li lại góc phi cảng, kiểm một cái ghế đồng người, ngồi thu hình vào đây. Sợ chưa được an ninh, chàng phải mua

thêm một tờ báo tiếng Thái, di sát vào mắt, giả vờ đọc. Khốn nạn, chàng không biết đọc chữ Thái nên cầm ngược tờ báo, cặp trai gái dang môn tròn nhau bên cạnh tới độ lâm ly nhứt cũng ngừng tay, nhìn chàng và ré lên cười.

Văn Bình cũng cười theo. Nàng trạc hăm tám hăm chín, cái tuổi lọt lỏi trong tình trường, nếu không có một tá người yêu để hò hẹn ban đêm trong công viên tối om, thì cũng biết cách kháng chiến trong phòng the cửa đóng im ỉm. Lòng mày nàng được nhổ gần hết, còn lại mấy sợi lẫn tăn, và nàng đã vẽ bút chì cong veo, khiến đôi mắt ướt trở nên đậm dật lạ thường. Mối nàng rất dày, đặc điểm của phụ nữ thêm đàn ông, thêm hơn như con người thêm ăn cao lương mỹ vị. Khi nàng cười, Văn Bình thấy hai cái răng chó xinh xẻo lộ ra. Nàng không đẹp song có duyên. Nếu không bận việc chàng đã ngồi xích lại, trở tài ga gôm, và chắc chắn đánh bại được « cậu » nhân tình hời hợt.

Eo ôi, « cậu » nhân tình là một thiếu niên chưa được mười tám, nét mặt đại khờ, tay chân ngượng ngập, ngồi bên nàng, giống như em út với chị cả. Thế mà cô gái cũng bằng lòng cho hắn giựt toang cúc áo, mặc cho cái đầu bù xù của hắn rúc vào nách, vào ngực. Hành khách đi qua không thêm quan tâm tới. Một cảnh sát viên phi phèo thuốc lá tới gần, gã si tình vội rụt tay lại.

Mãi nhìn cặp nhân tình Âu yếm, Văn Bình không lưu ý tới một thiếu nữ Thái cao thon, ngực nở, móng tròn, rún rầy đi quanh phòng đợi. Nàng phục sức theo lối Tây phương, xiêm áo một màu

hồng gọi cảm, may ôm lấy tấm thân uêu đặng. Mớ tóc dài man dại của hàng rũ xuống đôi vai tròn, nước da ngăm ngăm, trông như giai nhân của xứ Hạ uy cầm.

Đến trước Văn Bình, nàng đứng lại.

Cặp mắt to, đen lầy, nhìn chàng soi mói. Nàng nhàu lòng mày ra vẻ suy nghĩ, đi quanh một vòng nữa, rồi quay lại, và lần này ghé miệng sát mặt chàng, giọng ngọt ngào :

— Thưa, ông có phải là Nêchto Libêratuximê Phenăndê không a ?

Nhân viên của Sở đến đón chàng chẳng ? Không có lẽ. Ông Hoàng đã dặn kỹ càng : đại diện của Sở tại Vọng các là đàn ông — dục rư trăm phần trăm, không phải ái nam, ái nữ — 40 tuổi, mặt vuông, râu quai nón lồm chồm, mắt sáng như điện, sơ mi ngắn màu xanh, quần đen, ở cánh tay trái xăm một thiếu phụ trần truồng, đứng uốn eo dưới gốc cây soài.

Văn Bình chăm chú nhìn nàng, như nhìn con hồ lông vằn trong vườn Bách thú. Không, nàng là đàn bà, không phải đàn ông cải trang, mặt dài trái soan, mũi dọc dừa, cằm chẻ hai, má iúm đồng tiền, cổ tay bấp chuối, đôi vú quả lê...

Tuy da nàng không trắng, màu ngăm ngăm còn quuyến rũ hơn da đàn bà Tây phương nhiều. Trông nàng, ai cũng phải khen ngợi sự quân bình khác thường giữa bụng và ngực, nhứt là cặp giò thon thon không thua cặp giò lừng danh thế giới của mình tình Angie Dickinson, và đôi mắt cá tròn trĩnh, đôi bàn chân đỏ chon chót... Văn Bình liu liú không trả lời được nữa,

Lúc nấy, máu tức trào lên mặt, chàng định dấm cho thẳng cha đại diện Sở một cái gậy sổng mũi, nhưng bây giờ chàng lại nhũn như con chi chi. Ông Hoàng chơi khăm chàng thật. Nhân viên của Sở là nữ hồ ly, không phải Trư bát giới.

— Thưa, ông có phải là Nếchto Libêratuximê Phenăndê không ạ ?

Văn Bình gật đầu một cách lịch thiệp. Người đẹp chia bàn tay thon dài, mười ngón như tháp bút ra :

— Hân hạnh được gặp ông. Em là Hêlen.

Nàng nói tiếng Pháp, giọng thánh thót như dầm. Hêlen để bàn tay mềm mại thật lâu trong tay chàng, giọng nũng nịu :

— Xin lỗi ông, em đến chậm. Môrit bị bắt ngờ, nhờ em đến đón ông.

Môrit là tên nhân viên của Sở được lệnh tới sân bay Đồn mương rước chàng. Bao nhiêu bồn giận tiêu tan trong nháy mắt, Văn Bình quên bâng đã chờ gần nửa tiếng đồng hồ, và cách đây năm phút chàng định sửa cho Môrit một trận.

Nàng tranh xách va li song Văn Bình giằng lại. Chàng cười :

— Tôi khỏe hơn cô nhiều.

Nàng uốn ngực, đôi tuyết lê dựng thẳng dậy như muốn chọc thủng con người chàng :

— Ông đừng tưởng. Sáng nào em cũng tập luyện gần hai tiếng đồng hồ. Em vừa tốt nghiệp đai đen nhu đạo tuần trước.

Hai người đã ra đến chiếc xe Fiat sơn trắng, đầu chềnh ềnh giữa khoảng đất cấm. Một cảnh sát

viên đeo kính cận thị đang lúi húi biên phạt. Hêlen rón rén đến sau lưng y, đập vào vai một cái thật mạnh. Y loạng choạng suýt ngã. Nàng ôm miệng cười một cách ngây thơ.

Người cảnh sát đưa tay xuống bao súng, trong một cử chỉ tự vệ quen thuộc. Nhưng đến khi nhận ra một thiếu nữ đẹp như tiên nga, y buông tay súng sờ. Hêlen nói liền thoảng một tràng tiếng Thái :

— Ông không biết tôi là em gái thủ tướng ả ?

Rồi không đợi nhân viên trật tự trả lời, Hêlen trèo lên xe, rú ga phóng một mạch. Vừa ra khỏi phi cảng, nàng suýt dấm vào một công xa chạy ngược chiều. Ngồi bên nàng, Văn Bình thấy hai mắt hoa lên. Phải yếu thường lái ầu, song lái ầu như Hêlen chàng mới gặp lần thứ nhứt trong đời.

Đoán được ý nghĩ của chàng, Hêlen hỏi ;

— Ông cười em lái ầu phải không ?

Văn Bình chống chế :

— Không, tôi đang nghĩ tới miệng cười như hoa nở của cô.

Hêlen thích chí cười vang.

Một lát sau, nàng nói :

— Em mất trọn buổi sáng mới tìm ra thứ sơn đặc biệt này đây. Ông biết không ? Môrit dặn em liên lạc với hãng máy bay xem giờ ông tới, em định đi thật sớm, nhưng loay hoay suốt ba giờ mới sửa soạn xong. Môrit nói rằng ông rất xinh trai, ông rất ghét đàn bà xấu, nên em vất vả quá. Vì ông đấy.

— Hêlen làm gì mà vất vả ?

— Trời ơi, phải gỡ tóc này, chải tóc này, đánh kem này, thoa phấn này, tô môi này, chọn áo